

Esad Bababić

Gospodove pesmi

Hrepenenje

Mož hiti na drugo stran ceste.
 Zgubljenost se povečuje z občutkom bližanja.
 Že je stopil na pločnik in si oddahnil.
 Res, kaj vse se je zgodilo na tej kratki poti.
 Celotno otroštvo se je ponovilo v vsej
 veseljni bolečini. Toda duh je ostal na prehodu,
 samo telo je zares prestopilo cesto.
 Duh je zamišljen pogledoval za gospodom
 in blazno hrepenenje ga je prevzelo,
 kot da je nekaj izgubil, kot da je
 hlače doma pozabil, ali pa je elektriko
 pustil prižgano. In se je vprašal gospod,
 v čem je to hrepenenje in zakaj
 se tako skriva pred njim?
 Morda bi moral oditi nazaj
 in poskusiti še enkrat?

Frustrirani mož

Zamegljene misli so vedno
 podaljševale njegovo senco.
 Bolečina ga tudi pri petdesetih
 ni osvobajala. Strah
 je bil še vedno privezan za
 doke otroštva. Njegova moč
 se je izražala le še v medlih
 sunkih navidezne odločnosti.
 To mu nikoli ni pomenilo dosti,
 ti kratki sunki. Vedno je čutil
 bližino svojega lastnega prihajanja.
 Sovražil je govorjenje o spiritualizmu

in alkemiji. Najhuje zanj je bilo,
da je vse to že nosil v sebi, da je
vse to že poznal do obisti.

In ko je zadnjič dvignil aktovko,
je z užitkom prezrl te ezoterične
impulze. Olajšan in nenačitan.

Rabelj v samem sebi.

Igra z besedami

Že prav banalna

izrabljenost besede smrt

ga je držala ogorčenega.

Odlučil se je za svojo pot.

Besede je začel poslušati drugače,

jih obračati na svoj način.

To ga je pripeljalo do stopnje,

ko so usode smrtnikov v njegovih očeh

povsem izgubile pomembnost.

To je čutil kot svoje majhno kaznovanje,

kot izvrševanje ukaza z nekega višjega mesta.

Med tem časom pa se je prostranstvo njegove

duše povečevalo in v njem je bil vse večkrat sam

na čaju z gospo smrt.